

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2289/2019
15.07.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Божидара Вујичића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Миленко Бачанин, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћни Славица Гајић, адвокат из ..., ради исплате дуга и предаје покретних ствари, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 333/19 од 29.01.2019. године, у седници већа одржаној 15.07.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизији туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 333/19 од 29.01.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Деспотовцу П 874/15 од 30.10.2018. године, ставом 1. изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тужилац АА тражио да се обавезе тужени ББ да му на име дуга исплати износ од 811 евра у динарској противвредности рачунато од 01.09.2012. године па до исплате по средњем курсу НБС, као неоснован. Ставом 2. изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на име измакле добити исплати 4.800 евра у динарској противвредности почев од 24.08.2016. године као дана вештачења па до исплате по средњем курсу НБС, као неоснован. Ставом 3. изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му врати две машине за полирање, описане у том ставу изреке, као неоснован. Ставом 4. изреке, обавезан је тужилац да туженом на име трошкова парничног поступка исплати износ од 90.587,50 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 333/19 од 29.01.2019. године, преиначена је првостепена пресуда ставу 1. изреке, тако тако што је обавезан тужени ББ да тужиоцу АА на име дуга исплати износ од 811 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. У преосталом је првостепена пресуда укинута и предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против правоснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено, преко пуномоћника адвоката изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду другостепеног суда, применом члана 403. став 2. тачка 2. и члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14 и 87/18) и установио да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се наводима ревизије указује, није предвиђена као ревизијски разлог чланом 407. став 1. ЗПП. Ревизијски разлог у смислу члана 407. ЗПП могу бити битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 6, 8, 10. и 11. овог закона, под условом да су истицане и у жалби, односно да су учињене у поступку пред другостепеним судом. У поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба Закона о парничном поступку, па нема ни повреде из члана 374. став 1. ЗПП. Другостепени суд је одлучио о жалби, тако што је прихватио чињенично стање утврђено првостепеном пресудом и за донету одлуку изнео правне разлоге у односу на које ревизија није основана. Наводи ревизије у вези са чињеницама не уживају значај, имајући у виду да је чланом 407. став 2. ЗПП изричито прописано да ревизија не може да се изјави због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени ББ је ангажовао тужиоца АА за рад на ... пословима, уз уговорену накнаду од 3,5 евра по сату рада. Период тужиочевог рада био је од 04.06.2012.године до 05.07.2012.године. Тужилац је послове обављао у радионици код туженог. Током трајања рада, тужени је тужиоцу исплатио 300 евра, без сачињења исправа о исплати. Преостали износ од 811 евра тужени није исплатио. Неколико дана пре завршетка посла, према међусобном договору странака, две тужиочеве машине за полирање предате су туженом на послугу. Тужиоцу машине нису враћене, нити му је исплаћен преостали износ потраживања по основу извршеног једномесечног посла. Тужени је власник предузећа „...“ ДОО. Тужилац нема закључен уговор са тим предузећем. Исплата му није вршена из средстава или преко рачуна предузећа. У два наврата исплату је извршио тужени лично, предајом тужиоцу најпре 100 евра, а затим 200 евра.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио тужбени захтев, уз схватање да је тужилац засновао радни однос у предузећу туженог и да зато тужени није пасивно легитимисан за исплату тужиочевог потраживања од 811 евра.

Другостепени суд није прихватио становиште првостепеног суда у погледу пасивне легитимације, уз оцену о другачијем правном значају утврђених чињеница. На основу чињеница утврђених од стране првостепеног суда у спроведеном поступку, другостепени суд је закључио да је тужилац радио по уговору о делу, усмено склопљеним са туженим као физичким лицем. Закључак је заснован на чињеницама да писменог уговора нема, да је исплата 300 евра извршена директно од стране физичког лица, овде туженог, да исплата није извршена преко рачуна предузећа, односно на начин који би указивао да се плаћање врши од стране предузећа, из средстава предузећа, на начин прописан за плаћања која врше правна лица. Наведене чињенице указују да тужилац није обављао посао за предузеће „...“ ДОО, већ је посао обављао за рачун туженог као физичког лица који га је за тај посао ангажовао. Као

наручилац посла, тужени је део уговорене накнаде тужиоцу исплатио. Преостали износ обавезе тужени је дужан да исплати. Накнада за рад по уговору о делу није зарада, па не подлеже трогодишњем року застаревања, већ општем року застарелости који износи десет година (члан 371. Закона о облигационим односима). Правилном применом материјалног права, пресудом другостепеног суда обавезан је тужени да тужиоцу исплати износ од 811 евра у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Ревизија туженог није основана у наводима да је побијаном одлуком погрешно примењено материјално право.

Врховни касациони суд указује да је другостепени суд овлашћен да цени правилност примене материјалног права од стране првостепеног суда и да датим разлозима за своју одлуку изнесе другачији правни закључак, заснован на утврђеном чињеничном стању које у питање није доведено. У овој правној ствари, правилно је примењено материјално право када је правноснажном пресудом одлучено о обавези туженог да тужиоцу исплати уговорену накнаду за његов рад, у складу са одредбама члана 600. и 395. Закона о облигационим односима. На другачији закључак не утичу наводи ревизије да се тужени као физичко лице не бави ... пословима, нити има машине. Битне су чињенице да се тужени према тужиоцу обавезао на исплату уговорене накнаде за посао одређене врсте обављан у кратком трајању. Није спорно да писмено закљученог уговора нема. Самим тим, нема ни заснованог радног односа тужиоца у предузећу „...“ ДОО. Чињеница да је тужени власник тог предузећа, не значи да се тужиочев рад одвијао за рачун предузећа. Насупрот томе стоје утврђене чињенице о иступању и плаћањима вршеним од стране туженог као физичког лица, уговарању и исплатама у валути еуро, што није својствено за исплату зарада из радног односа. Рад за рачун предузећа подразумева закључење писменог уговора, као форме уговарања са правним лицима. Такву форму не захтева уговарање рада за рачун физичког лица. Такав је овде био случај. Из изнетих разлога, наводи ревизије остају без одлучног утицаја. Указује се још и да насупрот схватања ревидента, тужба није неуредна, а ни пресуда неизвршива, ако се у петитуму тужбе или у изреци пресуде не наведу имена странака, већ се наведе процесна улога (тужилац, тужени), а у уводу тужбе односно пресуде наведу имена странака уз процесну улогу коју имају у поступку. У таквој ситуацији, сасвим јасно на које се субјекте односе пресуде које су у поступку донете и са каквим конкретно правима и обавезама.

На основу изложеног и члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одбио ревизију туженог као неосновану.

**Председник већа - судија
Божидар Вујичић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић